

„Brus“ izhaja 5. in 20. dan vsacega meseca. — Cena za vse leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četrt leta 1 gld.
Posamične številke po 20 kr. — Inserati računijo se po dogovoru, sicer pa po 4 kr. vrsta.

Makrobiotika.

Način podaljšati ali prikrajšati si življenje. Po dr. Vilj. Hufelandu predelal Vinko Lapajue.

(Dalje.)

Sedmo poglavje.

Umazan pisatelj v pekl. — Umazan pisatelj v nebesih. — Pečene krastače. — Petrolje à la Muscatta. — Hrdičevo olje. —
Nux Vomica. — Belladonna. — Kandirane gliste. — Vin à la Scorpion.

Mnogo upliva na zdravje i snažnost. Kdor se ne umiva, je umazan in isti moral se bode pokoriti v pekl. Da je to res, uveri se lahko vsak iz zadnje številke „Zgodnje Danice“, o kojoj se pripoveduje, kaj čaka tam umazanega pisatelja. Valjati se bode moral po žrjavici in grizli ga bodo umazani romani. Zakaj se bode moral pokoriti baš umazan pisatelj, ne vém, saj so drugi ljudje tudi umazani, a vendar bodo dosegli nebeško kraljestvo.

Človek, o katerem sem imel večkrat že čast? na tem mestu govoriti, je tudi umazan, a vendar pride menda kar topel v nebesa. Da bi le ne onesnažil svetnikov in svetnic. Radi tega ne bi bilo slabo, ko bi se napravil napis nad nebeškini durmi tako:

„Prosi se, ne onesnažiti svetnikov in prostorov“.

Pisatelji slovenski! Ako hočete priti v nebesa, umivajte se pridno v vodi čednosti, sicer pridete v pekl, ali pa v „Danico“, kar je še hujše.

Pekl je jako nezdrav kraj. Predno končam teoretičen del Makrobiotike, hočem častite bralce seznaniti z njim in dati navode, kako se obnašati tam v polajšanje bolečin in ohranjenje zdravega telesa.

V tem je Makrobiotika moja boljša od Hufelandove, da moja skrbi celó za zdravje po smrti, dočim Hufelandova ne sega tako daleč. Podati hočem torej nekaj „Verhaltensmassregeln“ za pekl.

Že na tem svetu mora človek, ako hoče prihraniti si sitnosti z nežnim spolom laskati se mu. Istotako je v pekl.

Kakor hitro prideš v pekl, moraš pridobiti si prijateljstvo hud . . . tašče. Tašče so že na tem svetu dokaj sitne in zlobne, koliko bolj še le na ónem. Prijateljstvo tašče peklenške ti bo zeló v prid; v prvič

dobiš boljšo hrano, v drugič pa bode skrbela za drugo komoditeto. Najbolj nezdrav je, sosebno za slaba pluća, žepeni dim. Zoper to nadlogo priporočam „Freiluftathmer“. To je namreč cev, ki se napelje iz pekla na zemljo našo in se tako diha zdrav, svež zrak.

Gosp. Svitoslav pripoveduje dalje, da je v pekl tudi „žvepleno jezero“. No, to saj ni nezdravo. „Schwefelbäder“ rabijo se še dandanes za protin in trganje po udih. Tudi je dobra žeplena kopelj po prestanih peklenških bolečinah.

Dobro je tudi, če vzame vsak s sabo „Piccolijevo želodčno esenco“, kajti z zavživanjem goreče smole, pokvari se čestokrat želodec. Zgorljivi deli, kakor: lasje, brada, se morajo odbriti, sicer se hitro osmodé.

Ker ni znano vsakemu življenje v pekl, hočem ga na kratko narisati.

Odbor peklenščekov razdeljen je v častne, delujoče in trpeče člane. Častni so Lucifer s soprogo in njegovo taščo. (Oče je že v penziji, katero vživa v goreči kolofoniji.) Delujoči člani so sinovi njegovi in hčere; trpeči član je vsak zemljan, kojemu je odkazano prebivanje v pekl in uživanje peklenške večnosti. Podpornih članov nemajo v pekl. Za kuhinjo skrbi hud . . . tašča in za red Faust in Mefisto.

V pekl ne pokori se vsak jednako: večji grešniki trpé več, nego oni nižje vrste. Dočim kaznujejo navadnega liberalca s pol ure na dan trajajočim ščipanjem, trpinčijo framasona že bolj. V rokah imam tudi dnevni red in razne peklenške jedilne liste („menu“) koje sem dobil od prijatelja. Iz njega se razvidi, da se v pekl ne živi preslabo, a vendar pošteno. Zjutrek obstoji iz čaše gorečega žepa. Po zajutreku sprehod po žrjavici. Kosilo: Juha à la Mefisto z gorečimi kebrčki, smola

garnirana z obreski hud . . . parkljev, pečene krastače. Močnata jed iz sežganih in zmletih rogov častnih članov, napolnjena z Beladonna in Nux Vomico.

Dessert: Fromage à la Ciset.

Pijača: Petrolje à la Muscatte, hudičevo olje, vino à la Scorpion. Po kosilu telovadba na razbeljenih drogovih in kopanje v gorečem jezeru.

Zvečer: Ples v hudičevem salonu na razgretih parketih. Godala so: žareči kotli, pokrovke, možnarji itd. Četvorke arrangeur dr. Muha. Okrepčave: Limonade de Feu, kandirani modrasi. Spi se ne v „Himmel-“ — ampak v „Höllennbett“. Kuri se po noči pod posteljo, kar je po zimi kaj prijetno.

Sicer bodem pa sam tam. Ako bode želel kdo kaj pojasnil, dal mu jih bodem rad, ker bodem itak vsled svojih zaslug imenovan častnim članom. Imam naročen fauteuil št. 92.

V vicah je dokaj bolje. Tam se človek saj pošteno spočije in ima po noči mir; v nebesih treba je biti kaj previdnim. Tam je vse od zlata, srebra in alabastra, kako lahko se kaj pomaže, sosebno alabaster, na kojem se pozna vsak madež. Nebeškega veselja še oko ni videlo in uho ne slišalo, zato ne umejem, zakaj kaj tacega pričakujejo stare trcijalke. Ker je v nebesih veliko nedolžnih otrok, ki navzlic nedolžnosti svoji silno kriče, menda hišni gospodarji ne pojdejo v nebesa, vsaj oni ne, ki se tako bojé otrok. Kar me pa posebno veseli, je to, da je v nebesih „Rimski Katolik“ prepovedan tako strogo, kakor „Narod“ in „Brus“ v semenišči.

S tem končam teoretični del; v prihodnjih listih preidem na praktičnega.

(Dalje prihodnjič)

Dve tri iz življenja Levstikovega.

Pokojni Levstik bil je tako markantna prikazen, govor njegov tako zanimiv in poučen, nazori njegovi tako pristni in odločni, da se vedno z veseljem spominjam ur, katere sem doživel v družbi njegovi. Zaradi tega zdi se mi vredno, da priobčim par podatkov iz njegovega življenja.

I.

Ko je Levstik bival kot odgojitelj na Pačetovi graščini, na Turnu, upraša ga neko nedeljo grof Pače:

„Gospod Levstik, ali imate danes kako posebno pot?“

„Ne“, bil je odgovor.

„Ako je tako, usojal bi si, prositi Vas, ako se Vam rači, da mi kjerkoli zmenjate stotak, ker jutri potrebujem drobiža.“

Levstik je drage volje prevzel naročilo in stotak ter odšel popoldne preko griča kako uro hoda v sosedno vas, v krčmo, kjer si je mislil, da bode možno menjati debel denar.

Prišedši v omenjeno krčmo, velel si je prinesiti polič vina, potem pa je krčmarja zaprosil, da bi mu menjal stotak. Krčmar je to rad storil ter Levstiku naštel pripadajočo vsoto v manjših bankovcih.

V krčmi bilo je mnogo življenja. Vojaških dopustnikov in vaških fantov bilo je mnogo, bilo je godbe in plesu, in Levstik, ki je rad opazoval vrveče ljudsko življenje, ostal je ondu do mraka.

Ko se spomni, da treba iti domov, šine mu hkratu misel v glavo, da je bil jako nepreviden, da je kazal denar in očitno menjal stotak. Ljudje v krčmi bili so raznovrstni, kako lahko se zgodi, da se kdo polákomni

po stotaku. Navzlic temu premisleku odpravil se je v najlepši mesečini domov.

Dokler je hodil po planem, ni se mu dogodilo prav nič napačnega. Jedva pa stopi v gozdíč, zdi se mu, da ima neka smreka nepravilno senco, kakor da bi se človek skrival za njenim deblom. Kaj početi? Orožja ni imel nikacega, niti palice ne. Nazaj bilo ga je sram, naprej pa bi tudi ne kazalo s prazno roko.

V tej zadregi šine mu dobra misel v glavo. Počene se, kakor da bi moral „zaradi sebe“, pri tem pa pobere debel kamen in ga zaveže robcu v vogal, nasprotni konec pa ovije okolu desnice. S tem po vsem Kranjskem znanim in jako hudim orožjem stopal je potem proti sumni senci. Ni še bil vštric smerke, že se odloči iz sence človeška podoba, glasno kričeč:

„Denar sem!“

Levstik zavihiti v robec zaviti kamen in udari napadovalca po glavi.

„Jezus, Marija!“ začuje se bolestni vsklik ob jednem pa, kako se teško truplo zgrudi na tla. Več Levstik ni čul, kajti bežal je z osodepolnega mesta in celo noč ni očesa zatínil, vedno misleč, da je človeka ubil.

V velikem nemiru živel je več dnij in pričakoval, kdaj bode mrtvaški zvon zapel, kdaj pride kak komisijon preiskavat nočni ta dogodek. Ko pa vsega tega ni bilo, pomiril se je in radovednost gnala ga je naposled v spredaj omenjeno krčmo, češ, morda vender kaj izveš.

Jedva stopi v krčmo, že mu pride krčmar nasproti in mu bolj natihoma zašepeče: „Dobro ste ga kresnili!“

„Koga, kaj?“ upraša Levstik, kakor da bi ničesar ne vedel.

„Nič ne tajite!“ odvrne krčmar. „Saj dobro vem, da ste ga vi!“ in prav je bilo! Štiri tedne je ležal. Škoda, da ga niste še bolj! Saj ni nič prida, ves okraj se ga je bal.“

Tedaj se je Levstiku stoprav otajalo srce in prosteje je dihal, ker je imel veselo zavest, da ni človeka ubil.

II.

Leta 1861., ako se ne motim, potoval je Levstik z jednim najodličnejih in najučenejih naših rodoljubov po Gorenjskem. Sveži planinski zrak in prijetna družba uplivala sta na Levstika tako ugodno, da je bil nenavadno dovtipen in hudomušen.

Na potu iz Radovljice v Kamnogorico je menda bilo, ko ja je prisilila huda vročina, da sta si poiskala hladne sence pod koščato bukvo, izpod katere sta gledala na slikovite gorenjske orjake in na divno pokrajino, razprostirajočo se pred njima. Jeden streljaj pod njima oral je kmet na polji in gonil svoje živinče po razorih.

Ker se je baš takrat v „Novicah“ premnogo pisalo o Rojenicah in o „divjem moži“, ki kmetu narekava, kaj treba saditi in sejati, poprime se Levstika prirojena hudomušnost. Spravi se v gozd, zleze na štor in oponašajoč divjega moža, začne klicati:

„Kmetič bob sej, bob, bob!“

Kmetič bob sej, bob, bob!“

Kmet na njivi nekaj časa posluša nenavadne te glasove. Naposled pa, bodisi, da ni imel prave vere v divjega moža, ali pa se mu je zdelo, da divji mož vender malce preveč po dolenjsko zavija, zgrabi motiko in steče proti gozdu. Ne treba praviti, da Levstik in njegov tovariš nesta bila željna, seznaniti se s kmetovo motiko, da sta torej pravočasno odnesla pete. Levstik je o tem dogodku večkrat dejal: „Gorenjec je vender prebrisan. Ne vem kako bi bilo pri nas.“

III.

V čitalnici Ljubljanski praznovali so nekoč Silvestrov večer. V polnoči poslavljali so se, kakor običajno od starega ter nazdravljali novo leto, čestitajoč drug drugemu.

Bil pa je v družbi tudi pokojni Lesar, s katerim Levstik ni bil posebno dober. Ko so bile vse druge čestitke končane, dvigne se Levstik rekoč blizu tako: „Gospodje! Mnogo čestitk je že bilo, a jaz pogrešam čestitke gospodu Lesarju. On je plodovit mož. Spisal je molitvene knjižice za moški spol, potem molitvenik za ženski spol. Jaz mu pa v novem letu želim, da bi spisal še molitveno knjigo za srednji spol.“ Ne treba praviti, da je bila vsled te napitnice veselost velika in da sta se Lesar in Levstik oba muzala, seveda vsak po svoje.

IV.

Levstik bil je izvrsten pesnik, a sluha za glasbo ni imel prav nič. Jedina pesem, katero je pel, bila je, ona jako izvirna:

„Prišla sta-a Kranjca dva,
Prišla sta-a koša polna oba:
Limbarja, lorberja in gvircnageljna.“

Kdor je kdaj to pesem čul iz Levstikovih ust, ne bode je lahko pozabil. Levstik pel jo je le tedaj, kadar je bil posebno dobre volje in v ugajajoči mu družbi.

Sicer pa Levstik v tem oziru ni izjema. Prvi naši pesniki neso imeli pevskega daru. Imenujem poleg Levstika le Prešerna in Simona Jenka. O poslednjem znana mi je nastopna dogodbica.

Simon Jenko ni maral za opero. Prijatelji so ga pa vendar pregovorili, da je nekoč z nekim še živečim in izredno duhovitim pobratimom šel v Dunajsko opero. Poslušal je ouverturo in prvo dejanje, potem pa vzel klobuk ter dregnil prijatelja, češ: Pojdiva! Jaz ne umejem, zakaj ljudje pojó, kadar si hoté kaj povedati!“

Ciril.

Telegrami „Brusu“:

Postojina. Fekete bil je kacih osem dnij brez svoje boljše polovice. Ljudje so rekli, da mu je zbežala v Trst. Sedaj dobil jo je nazaj. To je sreča! Fekete nam je že sicer presedal, kako bi nam še le brez boljše polovice!

Celje. Tukajšnja nemška trdnjava se maje in ruši na vsih koncih in krajih. Dr. Glantschnigg odkuri v Gradec, drugim nemškim odvetnikom pa odkurijo stranke, slovenski klienti. Gott helfe weiter!

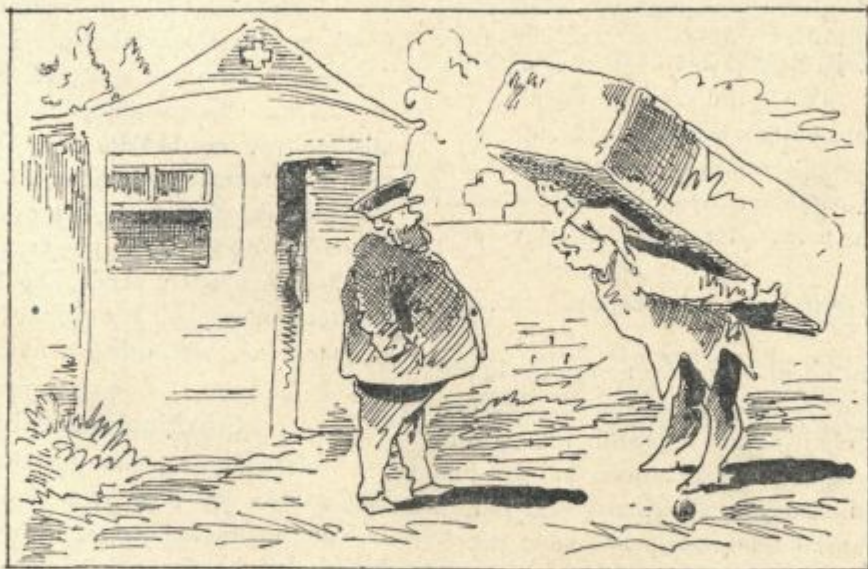
Konjice. Usnjarski mojstri bili so nekaj na glasu, da neso posebno uljudni. Dan danes se je to po drugod vse predrugačilo, pri nas pa še ne. Naš dr. Lederer je še vedno stari usnjar. Vsaj Slovencem nasproti se tacega kaže. Sicer so pa naši nemškutarji tako fino omikani, da nas kaj radi napadajo, pred nas plujejo in še na druge načine izjavljajo svoje pristno nemško pokolenje.

Ljubljana. V kratkem pričakuje se semkaj finančni minister Dunajevski. Čul je, da tukaj biva človek, ki ima na jednej roki 6 prstov. To je nepričakovan predmet za nov davek.

Konjice. Naše nemške Thusnelde so menda res iz Tevtoburškega gozda. Njihovo obnašanje je prečudno. Ko je bila nedavno občinska volitev, vozile so se v pozni noči po vaseh, hodile v kmetska stanišča, posestnike vlekile iz postel, in držale jim „sit venia verbo!“ brguše, da so se oblekli in šli volit.

Trebnje. Pri nas kandiduje z vso silo kapelan Žitnik. Priporoča ga bivši ravnatelj Povše. Žitniku se je naš volilni okraj nekda samo zaradi tega prikupil, ker je v gostilno „Pri solnci“ v Novem mestu nekoliko bližje.

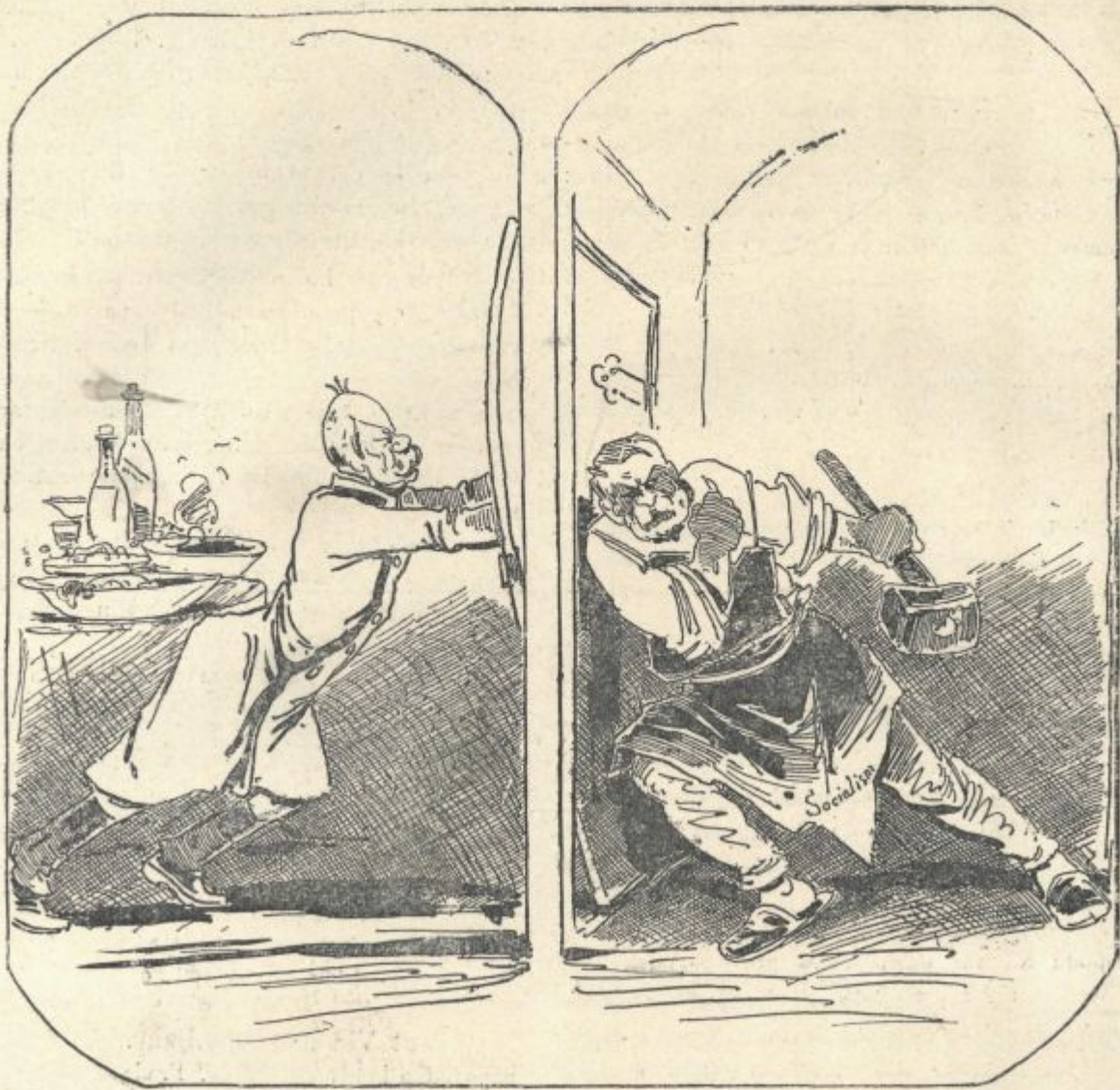
Šent Vid nad Ljubljano. Za prihodnjo nedeljo napovedan je gospod Povše. Predaval bode javno o „Mlekarski zadrugi“ ter izplačeval dobiček, ki bi ga bili naši mlekarji napravili leta 1989., ko bi bili dotlej še mleko dajali.

„He, Brus, kam pa s tem ogromnim kamnom?“

Brus: „Kam? Veste, to je tako: Včeraj sem bil v mestnem zboru Ljubljanskem, ko se je baš razpravljalo ali se dá brezplačno prostor za „Sokolski dom“, ali pa ne. Nekateri gospodje odborniki so vedno poudarjali svoje simpatije do „Sokola“, naposled pa vendar nasprotno glasovali. To mi je vzbudilo skrajno nevoljo. Zato sem prišel semkaj na grobišče. Skopal bodem jamo, vrgel vanjo vse jalove in piškave simpatije nekaterih gospodov, polil je s karbolno kislino da se razkužijo, zaradi posebne previdnosti pa še ta kamen poveznil čez.“

Podoba iz države strahu božjega.

Kje pa je?

Na Slovenskem nekje je lep trg, v trgu pa živi dekan, ki je ob enem častni kanonik. Ker še ni dolgo, odkar je dobil poslednje dostojanstvo, je pač naravno, da marsikdo izmej njegovih dušic tega ne ve, ali da se temu naslovu še ni do dobrega privadil.

Nekega dne pride premožen kmet k gospodu dekanu plačevati neko pristojbino. Spodobno odkrije se že pred durmi, spodobno potrka ter potem vnide v sobo, se prikloni ter reče:

„Gospod dekan, prišel sem plačati pristojbino. Izvolite jo vzeti!“

Gospod dekan ne odzdravi, niti se ne zgane, ampak piše naprej. Kmet ponavlja svojo željo, a ni ga odgovora. Gospoda dekana nevoljni obraz naposled tudi kmetu vzbuja skrbi in on ugiba na vse strani, kaj bi bilo povod toliki čemernosti. Ko gospod dekan potem hkratu vstane in odide v stransko sobo, bil je naš kmet popolnoma v škripcih, ni vedel, kaj naj stori.

Ko se gospod dekan iz stranske sobe vrne, osrči se kmet vendar še jedenkrat ter z milim glasom prosi: „Gospod dekan, rad bi plačal?“

— „Kje pa je gospod dekan?“ bil je odgovor. „Jaz sem ga že v stranski sobi iskal, a tudi tam ga ni!“

Zdaj začelo se je svitati našem precej pametnemu kmetu v glavi, zlasti ko je zagledal gospoda dekana rudeči zavrtnik.

„Gospod kanonik, ponižno prosim, naj vzamejo denar!“

Ta prošnja bila je uslišana in gospod dekan-kanonik je milostivo vzel denar in kmet je pomirjen odšel domov.

Ne zavidamo gospodu dekanu častnega naslova, mislimo pa, da bi bilo zanj še častnejši, ko bi stvari tako ne pretiraval. Gotovo je to, da mu je dotična pristojbina bila plačilna le kot dekanu, nikakor pa ne kot kanoniku, da bi torej njegovemu novemu dostojanstvu nikakor ne bilo na škodo, ako bi bil skromnemu kmetu nasproti uporabljal le nekoliko odstotkov preblage apostolske ponižnosti, oziroma navadne uljudnosti.

Stavbinska družba kranjska

razdelila je letos svojim delničarjem 8 % dividendo. To je zares lepo! A kdor bi mislil, da so vsled tega dotične delnice kaj poskočile, bi se močno varal. Povpraševanja po teh delnicah ni čisto nič. Kdor jih kaj ima, iznebil bi se jih rad, a kdo mu pove, kako?

Izmej vojaštva.

Prijatelj našemu listu poslal nam je doslovni prepis:

„Ko se militer štations Commando befel št. 5 od 5. januarja 1889 zove, tak znajo stražni možje po noči v vahtnici biti, od teh pa mora eden mož trezen biti.“

Botanični vrt

leži in stoji onkraj Gruberjevega kanala ob idilični in navadno blatni cesti, ki drži na Ig in v Studenec, na klasična tla, kjer je nekdanja stala slavna Emona.

Zapisal sem „v Studenec“. To pa zaradi tega, da mimogrede pokažem jezikoslovno vednost svojo. Narod namreč sploh govori: „Grem v Studenec“, nikdar pa ne „na Studenec“. Zato se oni gospodje Ljubljanski zeló motijo, če trdijo, da se pri nas pravi in se torej mora pisati „na Studenec“, „na Studenci“.

Po tem uvodu lahko govorim lepo naprej o botaničnem vrtu. No, da Vam kratko povem botanični vrt ni niti na najlepšem, niti na najugodnejšem kraju. Jedno izredno lastnost pa ima in ta je, da ako ne v njem, pa vsaj blizu njega prav bujno „šota rase“. Kdor ima dober sluh, nekda dobro čuje, kako poganja, kadar je pred šoto upreženo kako kljuse.

Na botaničnem vrtu je veliko dreves, grmov, grmičev in raznih rastlin, da vsem niti imena ne vem. Kaj bi se tudi onjavil, saj se še prejšnji botaničnega vrta voditelj, gospod K. ni. On je pred vsemi drugimi domačimi in nedomačimi rastlinami najbolj čislal salato. Čestokrat si je nabral nekoliko salatnih glav in hajd z njimi k sosedu Hrvatú! Ondu je jako prilično mesto za botanična raziskavanja. Salata spada, dokler je suha, surova, mej kriptogame, nič bolj ni okusna, kakor kak mah. A dobro začinjena, kaže ti vse drugo lice, posebno dobro se prilega, če se k salati prigrizujejo ocvrte piške in pokuša iskro hrvaško vino.

O vseh teh nasladah prepuščam obširneje izvestje jovijalnemu gospodu K., ker imam danes drug dogodek pred seboj, ki se je pripetil pred malo dnevi in mi pokazal botanični vrt v novi luči.

Botanični vrt uporablja se namreč tudi za zaljubljenecv šestanke. Šetajoč nedavno tam doli po dolenski cesti, začujem hkratu za seboj glasne in hitre korake. Obrnem se in mimo mene hiti „urnih krač“ gladkolični gospod K. v svoji obligatni dolgi in črni suknji, hiti tako jadrno, da sta škrijca zadej vihrala tako, kakor dve škarnici.

Kaj ga žene, da tako hiti? si mislim in tudi jaz uberem malo hitreje korake in skoro smo pri botaničnem vrtu. Kljuka se zavrti in gospod K. je na vrtu, kjer se je že pričakoval, kajti prišel je botanizovat ne mej hčermami florinimi, ampak v lepih očeh neke hčerke Evine.

Kdo je bila ona, kdo pa on? upraša radovedni čitatelj. A tej radovednosti nečem ustrezati. Le toliko povem, da je ona precej brdka gospodična, da jej pa ni ime Karolina, mnogo prej bi se njegovo ime nekako jednako glasilo.

Sestanek je izvestno obema ugajal. Gospod K. vračal se je veselega lica, ker je nekda temeljito popolnil svoje studije o „kriptogamih“.

Meni se pri vsem tem jako čudno zdi, da črka K novejši čas tako imenitno ulogo igra. Dan na dan ponavljajo se imena: Krispi, Knotz, Karlin, Kalan, Klun, Kolar i. t. d., a še pri tem kratkem in diskretno opisanem dogodku v botaničnem vrtu nastopa troje oseb z začetno črko K. Najprej prejšnji voditelj gosp. K., potem g. K. v dolgi črni suknji, ob enem pa kriptogama, katere ime tudi s črko K. začinja in končuje, dejanje pa se vrši v Kurji vasi, kjer so taki petelini, kakor je g. K., nenavadni.

Barjan.

Tudi poslanec.

Gorenjci imajo žalostno srečo, da jih mrevari „kranjska obrtniška družba“. Še ko so bili pod sekvestrom, bil je po vsem Gorenjskem pogovor, da ni smereke tako kosmate, da bi sekvestru ne šla skozi grlo. Ko je v Javorniku paševal znani Seitner, plačevali so ubogi kmetje po 20 do 30 gold. globe, ako je kaka neumna krava prestopila za nekoliko korakov določeno mejo.

Tudi gledé planin krčile so se jim starodavne pravice, veliki kapital pritiskal je z vso silo, s polnim parom. Kmetje siromaki si neso vedeli pomoči. V svoji obupnosti zatekli so se k posestnici Mini, sestri nekega poslanca, češ, ti imaš vender nekoliko upliva do brata svojega.

Mina res ni bila brezčutnega srca. Splošna beda jo je osrčila in šla je k velmožnemu bratu poslancu in nagovorila ga je in prosila ga je, da bi kaj storil za stiskane rojake svoje.

Brat poslanec jo je poslušal, podprl ostro svojo brado z desnico in prekoral parkrat krasno sobo svojo. Naposled pa se srpo ustavi pred sestro Mino ter jo upraša:

„No, Mina, ali imaš ti dovolj?“

— Hvala Bogu, jaz imam dovolj! bil je odgovor.

„Jaz imam tudi dovolj!“ odvrne jej brat Jože.

„Zato pa se niti meni niti tebi ne treba brigati za koga družega!“

Pred nekaj dnevi v Berolinu.

Umberto: Ljubi Crispi! Kaj mislite, ali bi ne bilo veliko ceneje, da sva doma ostala in bi naji bil ta stari lisjak kar po telefonu napetnajstil?

Grobnj napis detetu.

Jeden naših nadobudnih pesnikov dobil je naročilo, da naj zloži celo vrsto nagrobnih napisov za razne stanove in dobe. Za otroško dobo rešil je nalogo svojo tako:

„Svet časti le greh in hudiča,
Malo doraščenih se izveliča,
Saj bi še nebesa zaprli,
Ko bi nedolžni otroci ne mrli.“

V poznej noči šel je dobrovoljček domov in vriskal na vse pretege.

S prvega nadstropja neke hiše začuje se glas: „Pri-jatelj tiho! sedaj spijo že vsi pošteni ljudje!“

„Res je! Samo ti, pa jaz ne!“ bil je odgovor.“

Izidorja Muzloviča premišljevanja.

Bismarck izrekel je nekoč krilate besede: „Žurnalist je človek, ki je zgrešil svoj poklic.“ Kdor pozna železnega kancelarja silno individualnost in mržnjo njegovo nasproti javnega mnenja glasilom, ne more se čuditi temu izreku, to tem bolj, ko imamo mnogo ljudi, ki neso Bismarcki, a radi pritrjujejo navedenim besedam.

Recimo pa, da je rečeni izrek popolnoma osnovan, bila bi pa vendar radovednost opravičena, kako bi se Bismarck utegnil izražati o kapelanih žurnalistih à la Kalan. Jaz mislim, da bi mu ne preostajalo drugega, nego izjaviti, da so to ljudje, ki so zgrešili dvojni poklic, da so to ljudje, ki si neso vzeli do srca izreka Gospodovega: Dvema gospodoma ne more nihče služiti.

Žurnalist kapelan Kalan je tip najnovejšega bojevitega služnika božjega. Leca mu je gledališki oder, s katerega meče svoj sicer popolnoma nenevarni „anathema“, volitve pa ugodni povod, da pleše v svojeglavnosti svoji pred nami. Ne briga se niti za somišljenike, niti za klerikalno stranko, on je stranka zase, on se čuti, njemu ni nihče konservativen dovolj, niti gospod Detela, niti gospod kanonik Klun, Kalan je nedosežen, nezmoten, zaradi tega pa tudi kandidat, seveda le na svojo pest, katera pa ne sega daleč, kakor se bode skoro na svojo žalost pričal.

Jaz mu radi tega nesem prav nič sovražen, celó radujem se postopanja njegovega in mislim si, da on dela vseskozi v našem zmislu, kakor nekak „liberalen Nikodem“. Dal Bog le še par Kalanov in kmalu bode zapihala druga sapica!

Tudi program njegov je premisleka vreden. Kanonik Klun, poslanec Detela in drugi jednaki gospodje, ki so doslej vestno varovali konservativno disciplino, neso mu dorasli niti do preramnic, torej je bode odstranil vse. Naravno, da bodo dotični gospodje potem naši pristaši. Naša stranka bode se pomnožila in ojačila. Gospoda Kalan in Karlin pa bodeta stranka, kaj stranka! narod zase. Onadva bodeta delila luč in senco, onadva rezala nam politiški hleb, onadva nam pripomogla do splošne blaginje na tem in onem svetu.

Toda, vse to bode le tedaj, ako veledušni žurnalist kapelan Kalan pri volitvah tudi prodrè. Ako se pa to ne zgodi, potem tresi se vsa Slovenija in sipaj si pepel tri prste na debelo na grešno tème. Potem odložil bode Kalan svoje topo pero in zavladata bode nepredorna tmina po vesoljnem svetu.

Nikogar ne bode, ki bi postavljajl kandidate, nikogar, ki bi določeval deželne odbornike, nikogar, ki bi že naprej zagotavljal, koliko ljudi a la Kalan mora biti v deželni zbornici. Politika bode pa sploh „na psu“, kajti politika bode izključno le Kalanova, ali pa ne bode.

Žalostno je, a pomenljivo za sedanjo dobo, da političnega življenja valovje tudi taka drva pripravlja na dnevno površje in da je vse to v skladu z neko „okrožnico.“ Stvar je tajna, pa vendar vsem znana in vsakdo maje z ramama in si misli: „Wie wir's so herrlich weit gebracht!“

Gibanje to pa še ni pri kraji. Prišlo bode še huje. Gospoda je sedaj na strmini, Nемеc bi rekel „auf der schiefen Ebene“. Resni dogodki bili so jim na službo, zaradi tega so se prevzeli, da struno natezajo preveč. To bodejo spoznali, ko bode že — prepozno. Sedaj bliža se kazalec že — 12. uri.

Stari Kranjec bi tem gospodom rad prav glasno na ušesa zapél:

Kaj doživel sem na sveti?
Moj Bog, kaj se godi?
Vsak po svojem će živeti
In norosti konca ni!

Toda tudi stari Kranjec bi pri teh gospodih ne prodril, kajti: Quem deus perdere vult, dementat.

Sveže pivo.

V neko Ljubljansko krčmo pride mlad gospod ter upraša:

„Ali je pivo sveže?“

— „Da gospod iz veže je, iz veže!“

„Torej prinesite mi vrček.“

Natakarica odide, a se kmalu vrne z vrčkom penega piva.

Mladi gospod poskusi pijačo, a čuteč, da je to že skrajni „hanzel“, dé nevoljen:

„To pivo pač ni sveže, nesite ga nazaj.“

„Prosim, gospod, iz veže je, iz veže. Le pridite pogledat, saj hladilni stroj v veži stoji.“

A-hacelj: Te dni čital sem „Domoljuba“ ter videl, da je žurnalist Kalan jako natančen človek. Vse vrste je seštel, ki jih je „Narod“ pisal o katoliškem shodu.

B-hacelj: To je tudi res storil, a v svojo nesrečo. „Narod“ mu jo je dobro zasolil. Dokazal mu je laž in povedal mu, da niti seštevati ne zna.

C-hacelj: Jaz pa pravim, Kalan vzemi metlo in po-metaj pred svojimi durmi. Kaj se mu treba brigati, koliko je „Narod“ pisal o katoliškem shodu? Začne naj pri sebi! Potem bode spoznal, kako veliko bruno ima v svojem očesu. O veliki noči n. pr. je bilo, ko so ga k umirajočemu človeku poklicali na Rimsko cesto št. 5. Žurnalist kapelan Kalan odlašal je par ur, smrt pa ne, ubogi zemljan moral je brez svetstev za umirajoče „sine lux, sine crux“ v večnost. „Hic Rhodus, hic salta!“

Uprašanje.

Jules Verne v svoji poslednji knjigi trdi, da 1988. l. ne bode niti jednega Nemca več na svetu. Kaj pa bode tedaj s kranjsko hranilnico in s kazino Ljubljansko?

D o p i s i.

Iz Konjic. Položaj narodnjakov v nemškutarskih gnezdih na Malem Štajerji je silno težaven in mnogo-krat bi kateremu Ljubljancu privoščil, da bi moral vsaj nekoliko dni prebiti n. pr. v našem trgu, v Konjicah.

Nemškutarji so si povsod podobni, kakor jajce jajcu, tudi naši neso nikakeršna izjema. Dasi izključno žive le od žuljev slovenskega kmeta in kaj prijazno slovenski golcé, kadar treba iz poljedelca slovenskega izžeti par grošičev, so vendar skrajno nasprotni in so- vražni slovensčini in radi se šopirijo kakor petelin na gnoji. Nestrpnost, bahačarija in surovost so njihovi glavni atributi in fino omikan Nемеc, ki bi zašel v družbo njihovo, preveril bi se v kratkem, da je njihovo usnje, njihova „funtovina“ boljša in voljnija, nego njihova izobraženost, katere faktično nikjer ni.

Pretekle tedne bili so vsled zadnjih volitev posebno po konci. Narodnjaki nismo mogli ne po dnevu ne po noči mimo Stancarjeve gostilne „Pri jelenu“, da bi nas tržani in pobalini ne bili pozdravljali s krikom, žvižganjem in raz- bijanjem po mizah. Kadar smo se zvečer vračali domov, čakali so nas po raznih koticih, da so po pasje za nami tulili. Posebno odlikoval se je *lesni trgovec Adalbert Walland*, kateremu bi bilo želeti vsaj nekoliko one ote- sanosti, ki jo ima njegov les.

Ko smo pred nekoliko dnevi praznovali trojno go- dovanje, pridrla je druhal pred dotično stanovanje ter žvižgala in kričala, da se je po vsem trgu razlegalo. Na vse take in jednake surovosti obrnili so se narodnjaki do župana, *odvetnika dr. Ledererja*, kateremu je zibelka tekla v slovenski Rožni dolini na Koroškem in od ka- terega bi se smelo pričakovati, da bode z ozirom na svoje dostojanstvo, na svojo *doktorsko diplomo* napravil mir, pokazal in kaznoval razgrajalce konjiške.

A nič tega! Gosp. dr. Lederer si misli, mej vol- kovi se mora tuliti in vsled te taktike ni samo ničesar storil, marveč pravice iskajočim Slovincem poslal pismen odgovor, ki mu nikakor ni v čast. Poslužil se je stare basni o volku in jagnjetu in trdil nekako, da Slovenci mir kalé. To pa zaradi člankov v „Slov. Gospodarji“ in „Südsteierische Post,“ v katerih je bila opisana konjiška neolikanost.

Gosp. župan dr. Lederer bil je toli naiven, da je v rečenem odgovoru celo pisal: „*Ne bo Vam težko poizve- deti, kdo ali kateri te sramotilne članke piše in razpošilja. Primate tistega zaradi dosedanjih časopisnih zločinov za uho in prepovejte mu v bodoče jednako delovanje.*“

Gosp. dr. Lederer, s temi stavki ste si kot župan in kot jurist sami podpisali „*testimonium paupertatis*“. Le čujte zakaj!?

Kako morete zahtevati, da bi sploh kdo poizve- doval, kdo piše ta ali oni članek? Ali ne veste, da je glavna stvar v tem, kaj je pisanega, ne pa kdo je pisal? Ali Vam ni znano, da je Vaš svét „*primite tistega . . . za uho*“ naravnost proti obstoječim zakonom, da torej *hujskate in napeľjnete k prepovedanim činom?*

Sicer Vam pa kot juristu ne more biti tajno, kje se dobi pomoč, ako je v kakem dopisu kaj neresničnega, kot juristu in županu pa Vam mora biti jasno, da je Vaša dolžnost, skrbeti za red in mir in varnost vseh ob- čanor, ne gledé na dopise v tem ali onem listu. Ako tega ne morete, pa odložite župansko čast, katere neste vredni, dokler „ne morete jamčiti za zeleni mir“.

Za danes poslavljam se od Vas in Vas prav srčno pomilujem, da ste si privoščili tako *blamažo*, kakor je

rečeni Vaš „*Schreibebrief*“. Mirnomisleč mož kaj tacega ne dá iz rok, ako se je pa vender tako daleč izpozabil, mora ga rudečica oblititi, kadar se na tak „*faux pas*“ spominja.

Bojan.

Iz Konjic. Naši nemčurski tržani napravili so nekda tožbo proti „Slovenskemu Gospodarju“ zaradi ne- kega dopisa iz Konjic, v katerem se je srenjskim očetom očitalo, da z občinskim premoženjem čudno gospodarijo.

To je pa tudi resnica in v trgu javna tajnost. Saj se mnogi, še živeči ljudje spominjajo, da so se pred leti jemali vrednostni papirji naloženi za tukajšnji „*Lamprechtinum*“ in zastavljali, da so dotični go- spodje dobili gotovega denarja v roke za svoje kupčije. To mora še vse biti „*in actis*“, ker je o tem pravda tekla.

O tem bode notar Kummer tudi kaj vedel, kajti če se ne motim, je on zaradi tega pred par leti neko nedeljo popoldne v seji občinskega zbora interpeloval. Jeden gospodov, ki so omenjeni denar izposojevali, je vse vrnil drugi pa ni mogel in vse se je nekda uknjižilo. Je li denar, ki bi za Lambrechtinum imel biti naložen v vrednostnih papirjih, na dotičnem zemljišči do- volj varen, tega ne vem. Skušal pa bodem poizvedeti, kakor tudi kdo so bili dotični gospodje, da svet izve, kakšno je naše gospodarstvo.

Zanimivo in poučno bi tudi bilo, malo pobrskat, kako se upravlja ubožni denar („*armengeld*“) in kako se uporablja na škodo siromakom. Tudi o tem vabci na strehi čudne stvari čivkajo, morebiti se mi posreči, ujeti tacega vrabca.

Igor.

Bassama teremtete! Vražji podplat: toliko cvekov sem že vanj zabil, pa se vender neče držati moje škoranje!

Iz šole:

Učitelj: Povej, Janezek, zakaj so Izraelci napravili zlato tele?

Janezek: Ker so imeli premalo zlata, da bi naredili kravo.

Volilna agitacija v cerkvi.

Župnik Augustin v Račni pozival je z lece svoje verne ovčice, da ne smejo nobenega družega voliti za volilnega moža, kakor le njega samega. Sodbo o tem prepuščamo čitateljem.

Rešitev rebusa v poslednji številki:

Samo-a. (Samoa.)

A. EBERHART

v „Zvezdi“ št. 6 in na Mestnem trgu št. 3

priporoča svojo veliko zalogo vsakovrstnih rokovic, preramnic, ovratnikov, manšet, sraje, kravat, nogovic, telovnikov, predpasnikov, spodnjih kril, robcev, gamašen in drugih jednacih predmetov. (3 6-12)

Albin C. Achtschin,

Gledališke ulice v Ljubljani,

priporoča svoje dobro založeno skladišče

vsakovrstne železnine.

On tudi jedini prodaje (13 6-12)

dinamita in razstreliva.

P. Kajzel,

trgovec s steklenino i. t. d. v Ljubljani
Stari trg št. 15.

usoja si naznanjati, da popolnoma razprodaja več sto oljnato-barvnih slik različne vrste in velikosti z okvirom in brez okvira. Dalje prodaje tudi cerkvene in salonske lestence (lustre), vse pod tovarniško ceno. (1 6-12)

Konečno priporoča svojo bogato zalogo steklenine, porcelana, beloprstnega blaga, vse po jako nizki ceni ter se priporoča slavnemu občinstvu za mnogobrojni obisk.

MATIJA GERBER

(Josip C. Gerber)

na Kongresnem trgu št. 4 v Ljubljani na Kongresnem trgu št. 4

priporoča dobro oskrbljeno svojo

galanterijsko knjigoveznico,

po kateri je v prijetnem položaji, da more izvrševati solidno delo po najnižjih cenah.

Nadalje priporoča veliko izber svojo slovenskih in nemških molitvenikov, podob svetnikov, rožnih vencev itd.

šolskega in risarskega orodja

kakor: vsakovrstnih pisank in risank, ki se tu rabijo, risalnih blokov, risarskih desk, risarskih ravnil, jeklenih peres, svinčnikov, črnih, skritih pisalnih tablic, in črtalnikov itd.

Za šolske knjižnjice:

Ivan Tomšič: Knjižnica slovenske mladine, zvezek 1-3 obsegajoč Dragoljubci, Rokodelcič, Sreča v nesreči, in (9 6-6) Markič: Pripovedke za mladino.

Brata Eberl,

izdelovalca oljnatih barv, firnežev, lakov in napisov.

Pleskarska obrt za stavbe in meblje.

Ljubljana,

za Frančiškansko cerkvijo v g. J. Vilharja hiši št. 4

priporočata prečast duhovščini in p. n. občinstvu vse v njih stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot znano realno fino delo in najnižje cene.

Posebno priporočilne za prekupece so **oljnat** barve v ploščevinastih pušicah (Blechbüchsen) v domačem lanenem oljnatem firneži najfinije naribane in boljše nego vse te vrste v prodajalnah. (5 11-24)

☛ **Cenike na zahtevanje.** ☛

ANTON STACUL,

trgovina z delikatesami in kolonijalnim blagom,

Šelenburgove ulice št. 4 v hiši Šlajmerjevi.

Odhana zaloga vsakovrstnih sirov, kakor: sir Emendolski, Grojer, Parmezanski, Gorgonzola, Strachino, Ajdamski (holandski), Jabljaški (Habacher), sir Ljubljanske mle-karske zadruga, Imperial, Neufchateler, Roquefort itd.

Zaloga raznih salam: Ljubljanskih, ogerskih, Veroneških, Milanskih, vse iz naj-boljših tovarov.

Vina v buteljah: avstrijska, ogerska, italijanska, španjska.

Pristni francoski šampanjec iz raznih kletij. Tudi šampanjec Kleinoschegov, vse po najnižji ceni. (16 6-12)

Budejeviško (Budweiser) pivo v steklenicah po $\frac{5}{10}$ litra 11 gld., po $\frac{7}{10}$ litra 15 gld. za sto steklenic. Vse pa v zabojih po petdeset steklenic. Embalaža računani se jako nizko.

Vnanja naročila izvršujejo se točno za gotovo plačo ali pa po poštnem povzetju.